Akbaba



Başınıza Konan Devlet Kuşu

Size Taklit İnci'den taç, küpeler kolyeler ve bilezikler getirmelidir

Evlilik gibi mutlu bir günde saadetinizi, üstü TAKLİT İNCİ'lerle süslü bir yorgan tamamlar.

GÜNÜN DEĞİL, SENENİN DEĞİL, ASRIN MODASI:

TAKLİT İNCİ

TAKLİT İNCİLERİ en ucuz fiata ve kolaylıkla temin edebileceğiniz yegâne yer

ŞENYÜZ MÜESSESESİ'dir

Daha fazla bilgi edinmek için

PARASIZ BROŞÜR İSTEYİNİZ



Ş. ŞENYÜZ Müessesesi: Meşrutiyet Cad. No: 109/6
Telefon : 45873 Tepebaşı - İstanbul

Yazı İşlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.

Her 100 Kişilik Gruptan 1 Kişiye parasının 3 MİSLİ

24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

İLANCILIK - NK

MİZAH Hikâyeleri Antolojisi

★

Cilt: 2

★

Reşat Nuri, Aka Gündüz, İbrahim Alâattin, Osman Cemal, Hakkı Süha, Peyami Safa, F. Celâlettin, Burhan Felek...

Pek Yakında

Denizcilik Bankası T.A.O.



DENİZYOLLARI

Gemilerle seyahat bir zevktir

Amerikaya Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor demektir

SAYI: 161 C.: 7 14 NİSAN 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Diyanet İşlerinde Kadın!

Gürültü dindi. Şimdi konuşabiliriz: Ne olmuş? Diyanet İşleri Reisi, kendi dairesindeki kadın memurların, iş başına, sürüp sürüştürmeden, takıp takıştırmadan, permanantlı saçları üstüne örtü atarak gelmelerini bildirmiş...

Basınımızda bir kıyamettir koptu: Kadın hürriyeti elden gidiyor!.. Atatürk inkılâpları çiğneniyor!.. Yobazlık hortluyor, irtica baş kaldırıyor!..

Zafer gazetesi bile resmî temkinini bırakıp, kalemini, sell-i seyf edercesine çekti, efendi hazretlerinin üstüne yürüdü.

Şöyle bir düşünelim dostlar: Diyanet işleri Reisinin böyle bir fetva vermeğe, böyle bir buyruk çıkarmağa, dairesindeki bayan memurları tesettüre davet etmeğe elbet hakkı yoktur.

Ammaaa... Evet, ammaaa, Diyanet işlerinde kadın kâtibin ne işi vardır?.. Eskiler «Ehli-hu mahalli-hu» demişler. Herhalde o yerin ehli de saçı oyalı, tırnağı boyalı kızlarımız olmasa gerek!

Siz, erkeklerin şortla camiye gittiğini, kadınların bikini mayo ile namaz kıldığını, balo esvabiyle Eyüpsultanı ziyaret ettiğini gördünüz mü?

Hattâ bunun aksi de konuşulabilir: Erkekler pijama ile, kadınlar kombinezonla bir suvareye, bir konsere, bir tiyatroya gidemezler. Hattâ evlerinde misafir kabul edemezler. Hattâ, hattâ sokağa çıkamazlar. Allah selâmet versin, eski Çanakkale mebusu Hüseyin Bingül dostumuz, şıpıtık terliklerini asfaltta sürüyerek bir gün Karpiç'e mi, Anadolu kulübüne mi, bir yere gitmişti de, bütün gazetelerimiz, Ankaranın sevimli amcasını ala alaheye almışlardı.

Hiç bir devlet müessesesi, çalıştırdığı kadınlara, eski devrin merkez kumandanı Cevat bey gibi emir veremez:

— Peçeler çene altlarına, pelerinler parmak uçlarına, etekler aşık kemiklerine kadar inecek!

Yalnız, muhterem Diyanet İşleri müessesesi de güzellik enstitüsü değildir: Falan cami imamına tezkere, filân mescit müezzinine tebliğ, falan vilâyet müftüsüne tavsiye, filân bölge vâizına tamim, herhalde avuçlarında lâvanta kokuları tüten manikürlü tırnaklarla yazılmaz.

Asıl şaşılacak şey, Diyanet işlerinde kadının ne işi olduğudur.

Yoook, mutlaka orada da bir vazife görmeğe pek hevesli iseler, avukat hanımlarımız mahkemeye nasıl kara cübbe, doktorlarımız hastahaneye nasıl beyaz gömlekle giriyorlarsa, hattâ liselere, kolejlere devam eden kızlarımız nasıl lâcivet önlük giymeğe mecbur tutuluyorlarsa, Diyanet işlerinde çalışacak bayanların da, siyah çarşafa ,beyaz başörtüsüne, lâcivert önlüğe bürünerek değil ama, hiç olmazsa pudradan, rujdan, rimelden temizlenerek kapıdan içeri girmeleri, yahut en iyisi hiç girmemeleri münasip olur!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

(Gazetelerden): Vali, binaların badana edilmesini istedi..



— Piyasada kırmızı boya yok... Senin madamdan biraz ruj iste de karıştıralım!...

İNÖNÜNÜN MESAJI

C. H. P. Genel Başkanı, İzmir Parti kongresine bir mesaj göndermiş:

Aldı lider, bakalım ne dedi?

Masamın üstündeki gazetelerden birini çekiyorum: Dünya!.. Beş sütun üstüne, kocaman harflerle bir başlık:

«İnönü'nün iç politikaya dair mühim bir mesajı!»

Altında, biraz daha küçük yazılarla mesajın özü:

«Kanun karşısında ciddî ve hakikî olarak eşit muamele görmek, siyasî ihtiyaçlarımızın başında gelmektedir!»

Dikkat ediyor musunuz? Bizde galiba hakikinin bile çeşitleri var: Tam hakikisi, orta hakikisi, az hakikisi! Hürriyet, hakiki hürriyet!.. Demokrasi, hakiki demokrasi!.. Eşitlik, hakiki eşitlik!..

Ama, tenkidin, târizin, şikâyetin bukadarcığına razıyız. Artık bir muhalefet partisi lideri de kendi kongresinde:

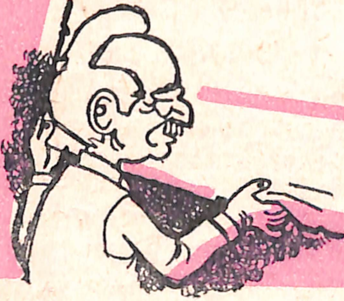
— «Aman efendim bu ne hürriyet, bu ne adalet, bu ne müsavat!.. Vallâhi âdeta muhcup oluyoruz... Sayın Menderes'ten rica ederiz, biraz D. P. li kardeşlerimize de acısın... Çoğunluk da hiç olmazsa azınlık kadar korunmalıdır!» diyecek değila... Elbet sesi biraz mahzun çıkacak, elbet biraz şikâyet edecek, Mağosa zindanına düşmüş Namık Kemal edasiyle olmasa bile, yine bağıracak, yine çağıracak, yine dövünecek elbet!

Onun için, bukadarcığını hoş görmeli, boş vermeli, muhalefetin hakkı saymalıyız!

Dünya'yı masanın üstüne bırakıp bir başka gazete alıyorum: Hürriyet!.. O da mesaja birinci sayfasında yer vermiş:

«İnönü, mesajında, partiler dostluğunu sevinçle belirtti!»

Oh, oh, şükür bugünleri gösterene... Siyasî hava sahiden yumuşuyor demek... Aman ne mutlu!.. Anlaşılan Atay'ın gazetesi biraz atmış, partizanlık değilse bile biraz particilik etmiş... Eh, üstad ne de olsa eski Pekerist'lerdendir. Yani, mülâyim değil, sert!



Hürriyet'i de masamın üstüne bırakıp bir başka gazete alıyorum.

Birinci sayfanın üç baş sütununda, en kabadayı harflerle mesajın ana cümlesi yer almış:

«Bir an gözümüzden uzak tutmamalıyız ki, seçmenin emniyetine ve vatana karşı mes'uliyetimize lâyık olmak için, parti içinde hakikî bir tesanüt ve fikir birliğinin hüküm sürmesi lâzımdır.»

Yaaa?.. Acaip?.. Demek İnönü iktidar partisini bırakmış, kendi partisine sızlanıyor:

— Aman çocuklar, nasılsa bir kaç vilâyette bize oy verenlere karşı pek ayıp oluyor, kavgayı bırakın, birbirinize madik oynamanın sırası değil... Barlas, sen dilini tut!.. Erim, sen de fazla fingirdeme!.. Nasrattin Hocanın karısına dediğini unutmayın: «Siz içerden, onlar dışardan» sonra halimiz nice olur?

Dikkat buyurun: Mesajın bu özetini çıkaran gazete Zafer değil, Halkçı... Profesör Nihat Erim üstadın Halkçısı!.. Gel de İntâk-ı hak deme!..

Halkçı'yı da masamın bir kenarına bırakıp bir başka gazete çekiyorum: Hah, Cumhuriyet!.. İşte, tarafsız, aklı başında, sahici gazeteyi buldum... Lâfın doğrusu bundadır.

Birinci sayfada, altalta üç satır:

(İnönü, kongreye gönderdiği bir mesajda «Vatan ıstıraplarını ve sıkıntılarını yüreğimizin derinliğinde hissediyoruz») dedi.

Nasıl, nasıl?.. «Vatanın ıstırapları» mı?.. «Vatanın sıkıntıları» mı?.. «Yüreğimizin derinliğinde mi hissediyoruz?..» Aman Allahım, Aklım, fikrim sana emanet!.. Şu okuduğum dört gazetenin birbirine uymayan, dört İnönü mesajından hangi birisine inanayım ben?.. Dünya'daki o tatlı dilli, yumuşacık eşitlik temennisine mi?. Hürriyet'teki o partiler arası dostluğu sevinçle belirttiğine mi?.. Halkçı'daki kendi arkadaşlarına tesanüt ve fikir birliği tavsiye edişine mi?.. Yoksa, Cumhuriyetteki bu «Ah vatan!.. Vah vatan!..» çığlıklariyle sîne dövüşüne mi?..

Sevgili okuyucular, şu mesajın doğrusunu haber veren bir gazete görür, bulursanız, Allah rızası için bana gönderiverin!

ÇİMDİK

Kendisini takdim

İkinci Dünya Harbinin sıkıntılı günlerindeydi. Müttefiklerimiz bizi harbe sokmak için zorluyordular. Vaziyet tehlikeliydi. İsmet Paşa ile Çörçil Adanada buluştular.

İki devlet adamı hususî trende karşılaşınca, Çörçil, dudağından hiç ayrılmıyan sigarasını sol eliyle alıp, gülümseyerek İsmet İnönüye sağ elini uzattı ve kendisini takdim etti:

— Bendeniz, Hitler'in meşhur sarhoş Çörçil'i!..

Boş ve ayak

Avam Kamarasında, İşçi Partisinden futbol meraklısı bir mebus Çörçil'e hücum ediyordu. Siyasî maçın nasıl biteceğini merakla bekliyordular. Çörçil ağır ağır kürsüye çıktı ve arkasından kahkahalar patlayan şu kısa cümleyi söyleyip indi:

— Muhterem futbolcu ile maçımız, maatteessüf başlamadan bitetir. Ben, ayak oyunlarından hiç anlamam!..



Selâm Olsun

Sarkıntılık edenlerin yüzlerine çıkmaz boya fışkırtan tabancalar geldi.

Bizden selâm olsun zanparalara,
Bulmalı bir yer de yaslanmalıdır.
Boyalı tabanca çıktı çıkalı,
Zamparalar artık uslanmalıdır.

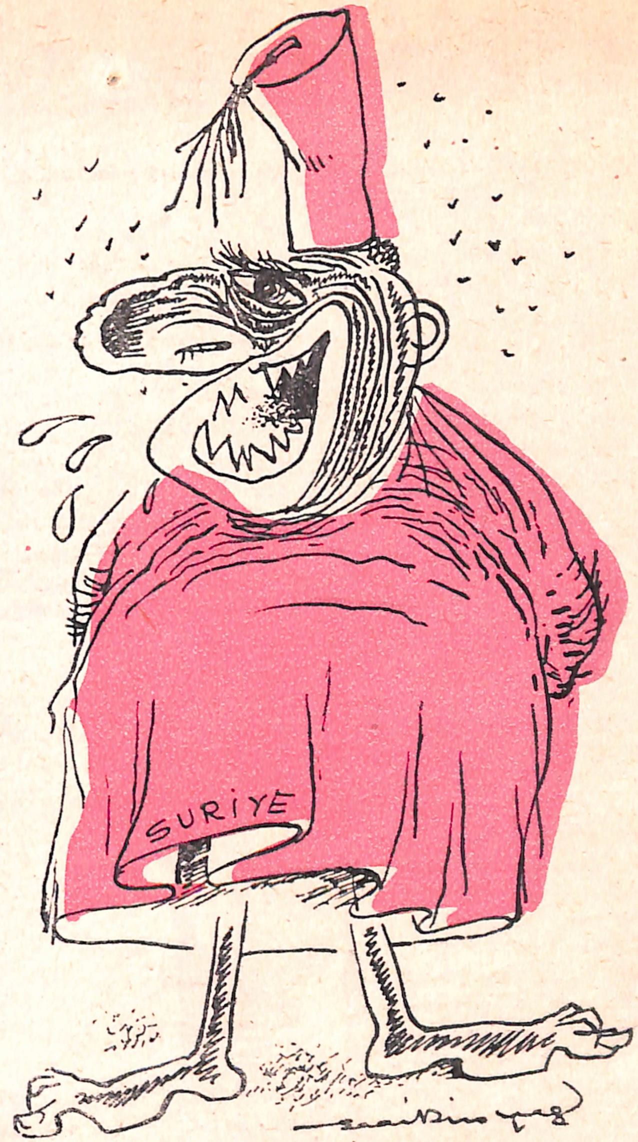
Silâhlı bayanlar yola dizildi,
Zampara alnına kara yazıldı.
Boya icad oldu racon bozuldu,
Zampara yatakta paslanmalıdır.

Lekesi çıkmayan kurşun satılır,
Savaş meydanına herkes katılır.
Ne çimdik basılır, ne lâf atılır,
Azgın zamparalar uslanmalıdır.

Korun kadınların en kötüsünden,
Mantodan, tayyörden, başörtüsünden,
Boyalı tabanca gürültüsünden,
Beyoğlu caddesi seslenmelidir.

Ayırd eder kadın kısmı herkesi,
Varsa eğer zamparalık lekesi,
Bir meydanda eşek sudan gelesi,
Zampara takımı ıslanmalıdır.

O. OZAN



«İnsanları seveceksin!»

(Şadi Dinççağ)

Yüz sene sonra neler olacak?

Bazılarına göre gelecek günler karanlık, bazılarına göre de nurlu, aydınlık olacaktır. Tanınmış adamlarımıza «yüz yıl sonra neler, hayatımızda nasıl değişiklikler olacak?» diye sorduk. Aldığımız cevaplar aşağıdadır:

Maarif Vekili Celâl Yardımcı'nın cevabı:

«Aydınlık günler gelecektir. Doğacaktır bana vâdettiği günler Partimin... Yüz sene sonra, liselerin on bir sınıf mı, on iki sınıf mı, yoksa, on üç sınıf mı olacağını kesin olarak kararlaştıracağımızı sanıyorum. Kaç yüz çeşit yeni imtihan usulü bulacağımızı şimdiden kestiremeyiz.

Ama, eğer o zamana kadar Vekâlette kalırsam -ki kalırım- imkânsızlık yüzünden ilk okul yapamadığımız kasabalara, Doğu, Batı, Guzey, Günev, Güney-batı, Kuzey - Doğu, Yıldız, Poyraz Üniversiteleri açacağımız muhakkaktır.»

Dr. Asım Onur diyor ki:

«Yüz sene sonra insanlar yemek yemek zahmetinden kurtulacak, hapla yaşayacaklar. Ev lilik diye de bir şey kalmıyacak. Kadınlar eczanelerde satılan, beğendikleri hapı yutup gebe kalacaklar. Sarışın delikanlı, esmer erkek, olgun adam hapları satılacak. Çocuklar, sun'î ilkahla doğacaklar ve işte o zaman biz hapı yutacağız.

Fahrettin Kerim Gökay ne diyor?

Yüz sene sonra, İstanbul Vilâyetiyle Belediye'nin ayrılması için tanzim edilecek projeyi hazırlayacak komisyona seçilecek üyelerin düşünülmesi yolunda gereken tasarının yazılmaya başlanacağını sanıyorum. O zamana kadar da Allah kerim.

Diş tabibi Ahmet Deniz dedi ki:

Bu gidişle, yüz sene sonra, ortada dişli adam bırakmıyacaklar. Yalnız makine dişlileri kalacak.

Muammer Karaca'nın cevabı:

Yüz sene sonra ne mi olacak? Şimdi 1955 yılında olduğumuza göre, yüz sene sonra 2055 yılında olacağız.

Kasım Gülek'in düşüncesi :

Yüz sene sonra, yüz sene önce olduğu gibi memleketimize yine demokrasi gelecek. O zamana kadar sağ kalır da iktidara geçersek, yapacağımı ben bilirim.

İsmet İnönü'nün fikri:

Bu gidişle, yüz sene sonra Halk Partisinde benden başka kimse kalmıyacak. O zaman partiyi tam bir demokratik anlayış çerçevesi içinde istediğim gibi idare edeceğim.

Hüseyin Cahit Yalçın ne diyor?

Yüz sene sonra mı? Deli misiniz? Yüz sene sonra olmayacak ki...



Kurt, dumanlı havayı sever!..

(Nehar Tüblek)

MADALYONUN Bir YÜZÜ

Gazeteci — Allo... Affedersiniz rahatsız ettim. Kiminle müşerref oluyorum?

Özel kalem müdürü — Özel kalem müdürü Âbüzer...

Gazeteci — Âbüzer Beyfendi, Bendeniz «Artık Yeter!» gazetesinden Zeynullah...

Ö. K. Müd. (İçinden- — Hay Allahın belâsı .. Yine mi sen (dışından) — Vay Zeynullah Beyciğim, vay iki gözüm... Nasılsınız? Âfiyettemiz inşallah?..

Gazeteci (içinden) — Ne numaracı herif!.. (dışından) Çok teşekkür ederim Âbüzer Beyfendi, zatıâliniz nasılsınız?

Ö. K. Müd — Çok mersi... Bir emirleriniz mi var Zeynullah Bey?..

Gazeteci (içinden) — Kimbilir nasıl aldatacak?.. (dışından) Estağfurullah... Bir istirhamda bulunacaktırm.

Ö. K. Müd. (İçinden) — Kimbilir yine ne işler karıştıracak, ortalığı birbirine katacak!.. (dışından) Emir buyrun Zeynullah Bey...

Gazeteci — Vekil Beyefendi ile çok mühim bir mesele için görüşmek istiyorum efendim...

Ö. K. Müd. (İçinden) — Mühim dediği mutlaka bir uydurma haberdir. (dışından) Maalesef Zeynullah Bey... Vekil Beyfendi bilseniz ne kadar meşguller.

Gazeteci — (içinden- — Bize geldi mi meşgul, Amerikalı gazeteci oldu mu, saatlerce çan çan çene çalar. (dışından) yalnız iki dakika için...

Ö. K. Md. — İmkânsız... Özür dilerim, Sabahın saat on bir buçuğundan beri Hâkkâri Vilâyetinin To kazasının, Hoşgeri nahiyesinin Çilli köyünden gelen Demokrat Parti heyetini kabul ettiler. Sonra, Koltukçular Derneği, İskambilciler Cemiyeti mümessillerinin dertlerini dinlediler. Onun için...

Gazeteci — Mazuratım pek mühimdi. Acaba bir dakika...

Ö. K. Md. — (içinden) — Öff. Amma yapışkan herif be!.. (dışından) Tekrar tekrar özür dilerim.

Çalkavur'dan bir seçmenin komşusunun amcasının oğlunun eniştesinin traktörüne yedek vida için bir müracaatı var da... Vekil Beyin yanında şimdi, seçmenle muhtar var... Kahve içiyorlar.

Gazeteci (içinden) — Mühim işe yan gel!.. (dışından) Zatıâlinize sorsam acaba?..

Ö. K. Md. (içinden — Çattık belâya... (dışından) Biliyorsunuz, malûm ya, benim yetkim de yok, vaktim de yok...

Gazeteci — Rahatsız ettim Âbüzer Beyfendi...

Ö. K. Md. — Rica ederim Zeynullah Bey... Bir gün buyrun da, bir acı kahvemizi için... Beklerim... Güle güle!.. (içinden) Uğursuz kerata!.. Baş belâsı!..

MADALYONUN Öbür YÜZÜ

Gazeteci — Efendim, zatıâlinizi rahatsız ediyorum. Affınızı rica ederim. Fakat...

Bakan (içinden) — Tıraşı bırak be birader!.. Ne söyliyeceksen söyle... (dışından) Estağfurullah Zeynullah Bey, buyrun kardeşim...

Gazeteci — Efendim, üç gündür arıyorum, fakat görüşmek mümkün olmadı... Mesele şu...

Bakan — Aman kardeşim, ne zaman isterseniz, hemen açın telefonu... Baktınız olmadı, buraya teşrif edin. Rica ederim, siz yabancı mısınız?

Gazeteci — (içinden) — Kaç kefa geldim, atlattı... (dışından) Efendim bir mesele var da, çok mühim...Sizden aslını öğrenmeden, gazeteye bildirmek istemedim.

Bakan (içinden) — Mühim dediği kimbilir ne saçma sapan şeydir.. (dışından) Biz her zaman halkın emrindeyiz. Eski devir geçti. Ne zaman bir şey öğrenmek isterseniz, Allahaşkına gece gündüz deme, çekinme, sor...

Gazeteci — (içinden) — Biliriz!.. (dışından) Yanlış bir haber vermek istemedim de...

Bakan (İçinden) — İstersen ver, alimallah ertesi günü tekzip ederim. (dışından) Teşekkür ederim. Ah, keşke her gazeteci sizin gibi olsa... Siz bizim en büyük yardımcımızsınız. Buyrun Zeynullah Bey, sorun kardeşim.

Gazeteci — Efendim, bazı çevrelerde, yeni kurulacak Doğu Üniversitesine alafranga tuvalet yapılacağı hakkında söylentiler var. Bu haber ne dereceye kadar doğru? Çünkü muhalifler...

Bakan — (içinden) — Al mühim haberi rafa koy!.. İşini gücünü bırak, bunları dinle... (dışından) — Şey.. bu hususta henüz alınmış bir kararımız yok...

Gazeteci — Gazeteye böyle yazayım mı?

Bakan — Yooo... yâni demek istiyorum ki... Bir kere sorup danaşıyım.

Gazeteci — Aman efendim, siz de mi danışacaksınız? Kime soracaksınız?

Bakan — Yâni... Kendi kendime...

Muhalif çevreler bu hususta ne diyorlar?

Gazeteci — Halkçı gazetesi, biz, diyor, dış politikada, iç politikada, orta politikada ana dâvalarda, baba dâvalarda hükûmetle ayni fikirdeyiz. Yalnız diyor, aramızda çok mühim bir prensip ayrılığı var. Bir üniversite tuvaletlerinin alaturka olması, dâvet edilecek yabancı profesörlere zorluk çıkarmak demektir. Batı medeniyetine yöneldiğimizi isbat için, tuvaletlerin alafranga olması lâzımdır.

Bakan — O halde bizim de bu hususta fikrimiz şudur: Biz musikide ve tuvalette alaturka taraftarıyız. Ama aramızda anlaşmazlık kalmaması için, Doğu üniversitesinde ne alaturka, ne de alafranga tuvalet olmıyacak. Kıyafet mecburî değildir. Giriş serbesttir. Hanımlar tuvaletsiz de girebilirler. Böyle yazın.

Gazeteci — Teşekkür ederim efendim.

Bakan — Güle güle!..



BİRİNCİDE

İKİNCİDE

BELLİ

Adam karısına seslendi:

— Aman hanım gel, pencereden şu kaçık gibi delikanlıya bak...

— Ayol o bizim kızın tâlibi.... Senden kızını istemeğe geliyor!.

— Tevekkeli kaçık demedim! Ne kaçık olduğu bizim kızı istemesinden belli!

ÂLÂ

Ev sahibi, (Evini gezen kiracıya anlatıyordu):

— Evvelki kiracım on ay aylık vermedi. Ben de kendisini tutup dışarı atmağa mecbur oldum.

Yeni kiracı, neş'eli bir tavurla:

— Âlâ! Evinizi ayni şerait dairesinde tutmağa hazırım!.. dedi.



BALO

BİRBİRİNDEN güzel, birbirinden şık iki hanım içeri girdi. Masanın üzerine bir davetiye bıraktılar.

— Beyefendi, «........» balosuna teşrifinizi rica ederiz.

Davetiyeyi aldım, baktım. Konunun öneminden ötürü, burada söylemiyeyim; belli başlı bir memleket işi, bir mesele, bir ana dâvayı balo ile halletmeğe kalkmışlar.

— Davetiyeler yirmi beş lira ama, bu bir memleket işi olduğu için, herkes memleket sevgisi, dâvaya olan bağlılığına göre, elli, yüz, gani gönlünden ne koparsa verecek...

Duraksadığımı görünce:

— Yemeklidir beyefendi!

Dediler.

— Aynı zamanda içki de var efendim!

— Dans.. Mükemmel müzik!.. Ses san'atkârları da geliyor. Mambo orkestrası...

— Sıdıka Sesli konser verecek... Hediyeler, kotyonlar!...

— Sürprizler...

— Çok eğlenceli olacak efendim!...

Biri susmadan öbürü lâfı alan bu iki güzel hanımın bir memleket işi yapmak istediklerinde, iyi niyetleri olduğunda hiç şüphe yok.

— Teşekkür ederim. Ama beni affedin!... Baloya gelemem...

İki güzel yüz, birden dram maskı gibi asıldı. Bu sefer ikisi birden:

— Maksat balo değil, yardım.. Hizmet!...

Diye başladılar ve «hamiyet», «memleketseverlik» üstüne uzun bir ders verdiler. Sonra da:

— Lânet olsun senin vereceğin paraya!...

Dercesine, kapıyı çarptılar, çıkıp gittiler. Bu iki güzel hanımın, şimdi arkamdan neler söylediklerini duyar gibi oluyorum.

Benim de iki çift lâfım var:

— Memleket dâvalarının balolarda, ana meselelerin, renkli serpantinlerle balonlarla süslü bir salonda başları külâhlı çiftlerin mambo, «Boogie-Woogie» oynayarak halledilmesi bana gülünç geliyor. Şimdiye kadar pistte birbirlerini çiğneyen çiftlerin başlarından konfeti atmakla, hiç bir memleket dâvası da halledilmedi. Ama biz en önemli işleri, meseleleri, dâvaları, hâlâ dansederek, içerek halledeceğimizi sanıyoruz. Eğer böyle olsaydı, Birleşmiş Milletler barlarda, pavyonlarda toplanır, siving oynayarak valsle, tango ile, çifte telli ile işleri yoluna korlardı.

Güzel bayanlar! Darılmayın ama, bu sizin yaptığınız artık dedikodudan, seyahatten, bezikten bıkan «çeyrek, yarı buçuk aydının züppelik can sıkıntısıdır» İçkiyle, dansla hiç bir şey kurtulmaz, yalnız siz bir gecelik işte o can sıkıntısından kurtulursunuz!



— Yeni sevgilin Türkçe bilmiyor, onunla hangi dille anlaşıyorsun?
— Düşündüğün şeye bak, rakamların dili ne güne duruyor!..



BİR AN EVVEL...

Küçük bayana abayı yakmağa başlıyan zengin delikanlı, genç kızın annesine:

— Efendim, der, evinize her gelişimde kerimeniz bayanı biraz daha güzelleşmiş buluyorum! Bayan cevap verir:

— Aman biraz daha sık gelemez misiniz?.

DELİL

Karısı, kocasına çıkışıyordu:

— Sen ne biçim adamsın a. yol? Bütün ciddi erkekler, uzun paçalı külot giyerler içlerine!

— Ne münasebet. Ben kendimi bildim bileli kısa giyerim... Ne biliyorsun sen?

Kadın fikrini müdafaa etti:

— Ne biliyorsun olur mu? Bizim şirketin müdürü bile öyle giyiyor.



Bakkalın telefonu

Yazan:
Selâmi Münir YURDATAP

TELEFON idaresinin kapısından rüzgâr gibi geçti. Önüne çıkan kapıcıya sinirli sinirli sordu:

— Telefonumu geri vermek istiyorum. Bu işlere karışan memurun odası nerede?

Bakkal kılıklı, kıranta adamın elinde tuttuğu telefona hayretle bakan kapıcı:

— Sağ taraftaki birinci oda, dedi..

Adam süratle o tarafa yürüdü.

Memur, masasının kenarına telefonu bırakan müşteriye yer gösterdi:

— Buyurun, oturun..

Adamcağızın oturmasiyle boşan ması bir oldu:

— Alın size malınızı getirdim. Kim istiyorsa ona verin, tepe tepe kullansın... Artık ben telefon melefon istemiyorum!..

Memur, sözünü kesti:

— Neye buraya kadar zahmet ettiniz? Telefon etseydiniz memurlarımız gelip keserlerdi...

Adam, sert bir hareketle başını salladı:

— Hayır, hayır... Onların gelmesini bekliyemezdim. Sabrım tü kenmişti. Kararımı vermiştim artık, ya o dükkândan çıkacak, ya ben...

Memur, eline kalemi aldı:

— Adınız ne? Ne iş yaparsınız?

— Adım Hacı Hüsnüdür. Sarı gözelde İstikamet bakkaliyesinin sahibiyim..

— Telefonunuzdan şikâyetiniz nedir? konuşamıyor musunuz, bir bozukluğu mu var?

Hacı Hüsnü içini çekti:

— Telefondan şikâyetim, bana, sabahtan akşama kadar bir çok insanların yalancılıklarını, düzenbazlıklarını dinlettiği içindir!..

— Nasıl?!

— Dur anlatayım evlât. Ben, medhetmek gibi olmasın ama, namuslu, doğru bir adamım. Evvelki yıl, bir kaç müşterim dükkâna telefon almaklığım için ısrar etti. Düşündüm, taşındım, söyledikle rine aklım yattı. Kendi kendime iyi bir reklâm da olur, dedim. Düşünün, bir müşteri, herhangi bir yere telefon ederken; «nereden telefon ediyorsun?» diye sorduklarında: «Hacı Hüsnünün İstikamet bakkaliyesinden» diye karşılık verecek. Ne mükemmel bedava ilân değil mi?!..

Memur tasdik etti:

— Evet, doğru...

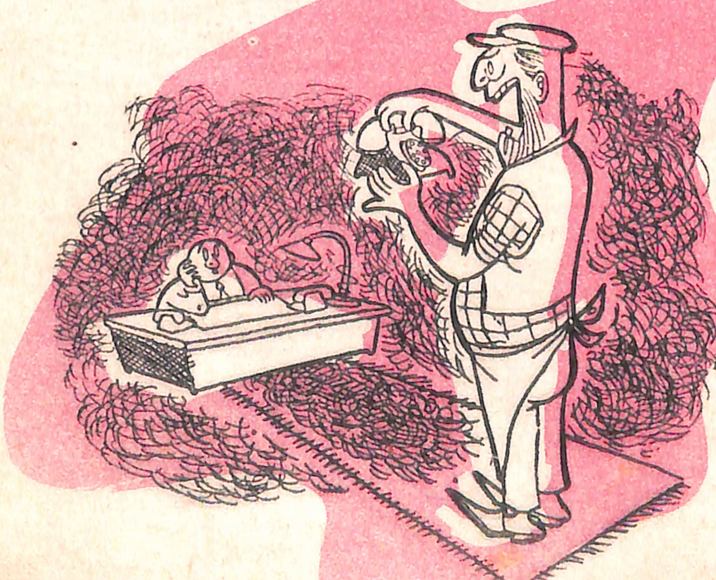
— Ondan sonra efendim, iki se ne kadar uğraştım, istidalar, yalvarmalar, yakarmalar, parti başkanının tavsiyeleri, nihayet telefona kavuştum. Hay kavuşmaz olaydım!

— Neden?..

— Dur, acele etme, anlatıyorum. Mahallede telefon aldığımı duyan soluğu bizde alıyordu. Gün de belki elli kişi gelip dükkândan eşine dostuna telefon ediyordu. Ama, bugüne kadar Hacı Hüsnünün İstikamet bakkaliyesinden telefon ettiğini hiç birinin söylediğini işitmedim. Bir genç kız gelir, kırıta kırıta: «Hayatım, sana evden telefon ediyorum..» diye uzun bir aşk masalına başlar ve nihayet: «Aman annem geliyor, sana telefon ettiğimi görmesin, kapatıyorum!» O gider, darmadağınık saçlarını eski bir başörtüsü ile sarmış bir başkası sakız çiğne ye çiğneye gelir. Sarılır telefona: «Şekerim, Büyükadadayım. İsplandit Palastan telefon ediyorum. Bizimki ile bir kaç gün dinlenmeğe geldik...» diyerek yarım saat, etrafına bakınmadan atıp tutuyor.. Arkasından iplik bıyıklı bir delikanlı gelir, bir tiyatrocu edasile: «Sevgilim, sana babamın yeni aldığı lüks apartımanın banyosundan telefon ediyorum!» diye insanı çileden çıkaracak palavralarla bir saata kadar kafa şişirdikten sonra on beş kuruş fırlatıp yüzüme bakmadan defolur gider. Uzatmıyayım, kimi Parkotelden, kimi Konaktan, kimi bankadan telefon ediyorum diyerek utanmadan, sıkılmadan atıyorlar yalanları... Hepsine sabrettim.

Nihayet bu sabah herifin biri geldi. Telefonda aradığı kimseye: «sana meyhaneden telefon ediyorum!» deyince dayanamadım, elinden telefonu kaptım: «yook, dedim, Hacı Hüsnünün İstikamet bakkaliyesi, otel oldu, sustuk, banyo oldu, göz yumduk. Banka oldu, hayırdır inşallah diye ses çıkarmadık. Ama, meyhane? Asla!.. Bu yaştan sonra besmele ile açtığım dükkânımın meyhane olma...

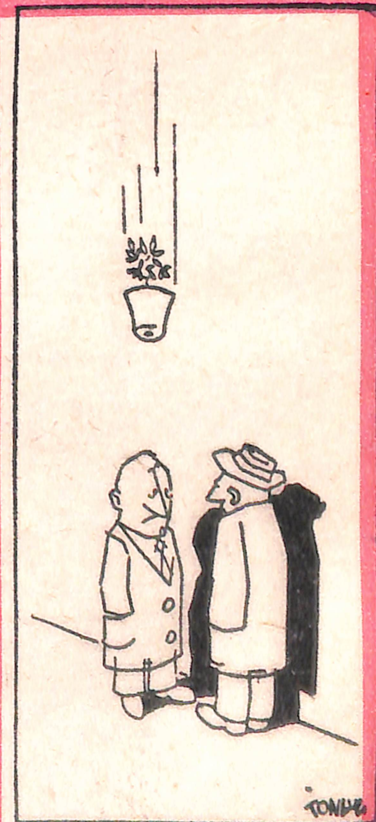
Herif, hayretle suratıma baktıktan sonra bir şey söylemeden cehennem oldu gitti. Ben de telefonu söküp size getirdim, alın, kime isterseniz verin!





YAZISIZ!..

(Nehar Tüblek)



— Sorma birader başıma gelenleri!..

FİSKELER

Piç kelimeler

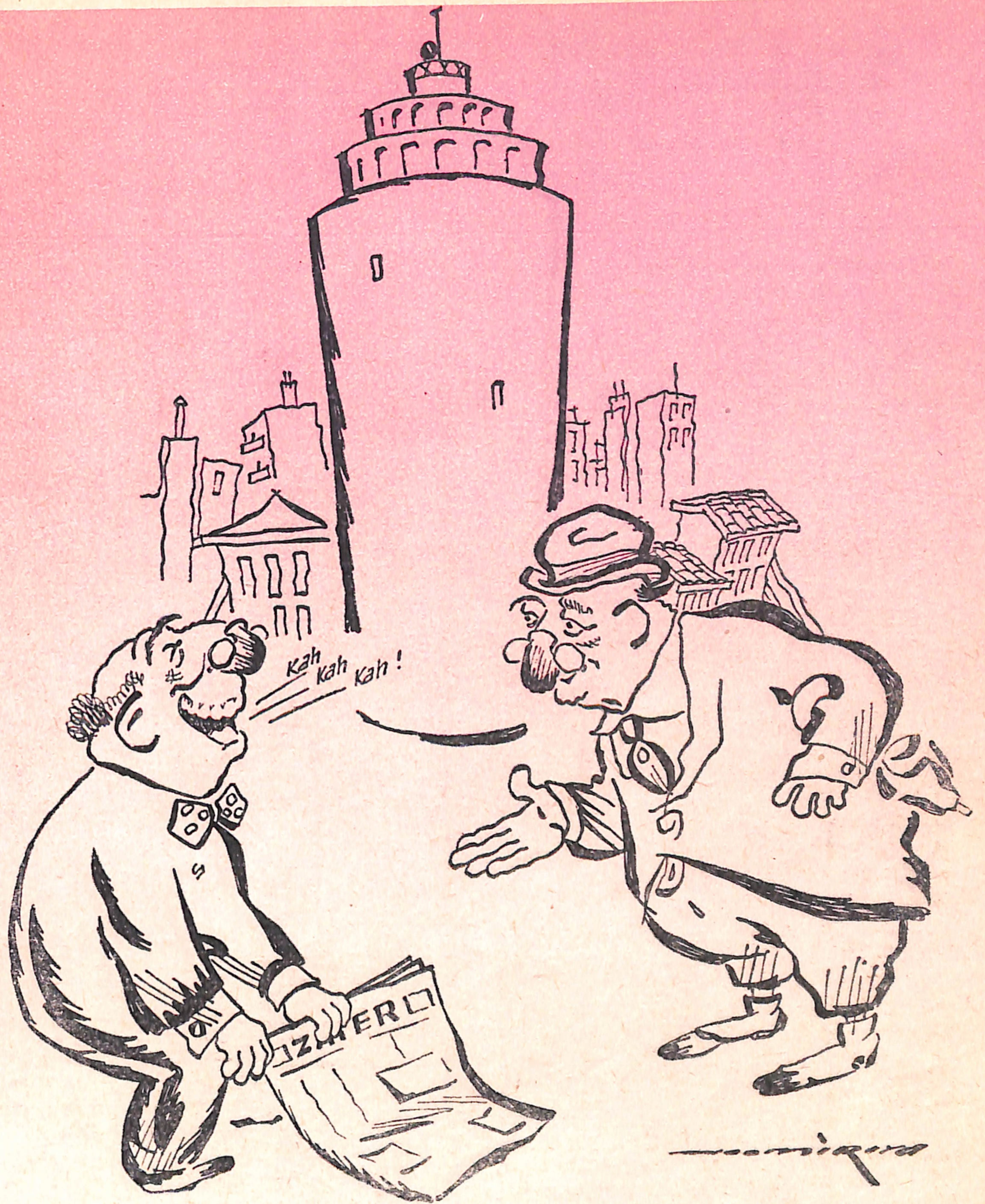
Edebiyatımızda bütün yirminci yüzyıl Türkçe, temiz Türkçe yazmak çekişmeleriyle geçti; hâlâ da bu çekişme sürüyor.

Dilimizden Osmanlıcayı atalım derken, bu sefer Frenkçe girdi. Hem de Arapçayla Frenkçe çiftleşti, ortaya piç kelimeler çıktı. Gazetelerimizin spor sayfalarında «Gayrı Federe kulüpler» diye yazılır. Belediye sağlık raporlarında ölüm sebebi diye «Sefalet_i fizyolojiye» terkibine rastlanır.

Yeni Sabah gazetesinde bir makalede şöyle bir cümleye rastladım: «Böyle genç san'at adamı, akıllıyı olduğu kadar, gayrı akıllıyı...»

Bu bir san'at yazısıdır; yazarı da öğretmendir. Cumhuriyet gazetesinde bir yazıda «sükûtu hayal» terkibine rastlayınca insanın tüyleri diken diken oluyor. Bu gidişle Arapça, Acemce, Fransızca, İngilizce, Osmanlıca ve yeni dil karışığı gayr_ı normal (!) bir dil ortaya çıkıyor.





— Ne yülüyorsun be?..
— Okumadin mi?.. Piyasayi kontrole mufettişler yeliyormuş!..

MAKASA MEDHİYE

Düşünürüm de bazı, sen olmasan ey makas,
Basın dünyamız bizim çoktan etmişti iflâs,
Gelince Avrupadan, burda kesip kesip bas!

Yabancı dergilerden apartmak bize hastır,
Veli nimet efendim makastır, âh makastır!

Yabancı dergilerden artistler âyartırız,
Yazı lâzım olursa onlardan apartırız,
Resim, fotoğraf desen sayfalar kopartırız.

Amerika, Avrupa göndersin, sen de bastır,
Veli nimetim benim makastır âh makastır!

Keşiflerden, icattan hangisi pâyendedir?
Bizde kültür dediğin senin himayendedir,
Ressam, yazar olduksa, hep senin sâyendedir.

Bu işler bize vergi, ancak bizlere hastır
Suç âletimiz bizim makastır, âh makastır!
İnan mertek sanırdı görse eğer elifi,

Hep kestin biçtin de sen, meşhur ettin herifi,
Kimin evini sordun, hangi hakk_ı telifi?

Telif hakkı burada çiğnenen bir paspastır,
Benim hocam, üstadım, makastır, âh makastır!

Senin iyiliğini ne radar, atom yaptı,
Sen olmasaydın eğer, durumumuz haraptı.
Dur, yeni posta gelmiş, yazar makası kaptı...

Gazetecilik bizde nevi şahsına hastır,
Düşünen, yazan, çizen, hep makastır, makastır.

FALAN _ FİLÂN

HAFTANIN

KISKANÇLIK



Kadın, eve erkek ahbaplarından bir delikanlıyı davet etmişti. Lâkin kocası çıkagelince çocuğu bir temiz patakladı. Delikanlı canını zor kurtardı. Giderken:

— Bu muydu bana oynuyacağın oyun? dedi. Kadın itiraz etti:

— Unuttun mu? Kocamı kıskandırmak fikrini bana sen vermiştin. Yine de teşekkür ederim!

□

BALAYI



Yeni evliydiler. Balayı seyahatinden dönmüşlerdi. Avukat Halûk sordu:

— Nasıl, seyahat iyi geçti mi bâri?

Rifat dudaklarını şaplattı:

— Geçmez olur mu birader, daha ilk günü vapurda öyle nefis bir sarışın yakaladım ki, sorma!

□

BAĞLILIK



Sevgilisinin berbat bir köpeği vardı. Ziyaretine gittiği zaman, hiç beklemediği bir anda paçasına sarılıverdi. O esnada kız:

— Bilmezsin şekerim, diyordu, bu köpek bana ne kadar bağlıdır, yapışıktır sanki...

Delikanlı acı acı haykırdı:

— Bana da öyle!

□



Biz, Biz

O zamanlar biz de para yiyiyorduk. Malûm ya, para yemenin çeşitli şekilleri vardır. Bizim tarzımız, şimdi bir çoklarının tatbike alıştıkları, o devir için orijinal bir şekildi; mecmua çıkarmak...

Bizim çıkardığımız mecmuanın kendine göre azametli ismi vardı: «Hamle»... Bu muazzam isimle, edebiyat âleminde bir hamle yapmıştık. Ama, tabiî sadece isimle... Çünkü üst tarafının yerinde saymaktan, haydi açıkçasını itiraf edeyim, emeklemekten hiç farkı yoktu.

Buna mukabil, mecmuamızın, bizi bu işten vazgeçirmiyen mühim bir cazibesi bulunuyordu: Genç istidatlardan Bayan Bernâ Tek...

Size onu kısaca tarif edeyim: Bir gün mecmuanın tek odadan ibaret idarehanesinde oturmuştum. Yazı bekliyordum eşten dosttan. Kapı vuruldu, içeriye, klâsik tâbiriyle sülün gibi bir kız süzüldü. Halbuki kızın daha başka hayvanlara benzer tarafları da vardı hani: gözleri âhûya, boynu kuğuya, vesaire...

— Benim adım Bernâ, diye kendini takdim etti.

— Bir emriniz mi var, küçük hanım?

Hayır, emri yoktu küçük hanımın. Ama her amatör gibi, bazı ricaları vardı. Meselâ, hikâye adapte etmeği seviyordu. Tercüme değil de, adapte... Onun o etli, o kabarık dudaklarına baktıkça benim de içimden bir adaptasyon hevesi yükselmiyor değildi ya, aslına bakarsanız! Nihayet Bernâ hanımla çabucak anlaştık. Her hafta, (haftalıktık çünkü), bize bir hikâye getirecekti. Biz de onu resimletip yayınlıyacaktık. Tabiî bunun için kendisine, öyle bir işe yeni başlıyana para vermeğe mecmuanın malî durumu, şimdilik, pek müsait değildi. Ama ileride...

Bernâ hanıma bu ileri'nin mânasını daha etraflıca anlatmak o gün için hiç işime gelmemişti. Kızcağıza zaten kâfi derecede kazık atıyorduk, bir de ilerisini söyleyip bütün ümitlerini şimdiden kırmanın mânası yoktu...

Belki de bana bu genç kızın getirdiği hikâyeleri soracaksınız. Okuyan kim? İlkin bir ikisine şöyle bir göz attım. Kırk yıldır bilinen şeyler. Güzel kıza birşey söylemek kimin haddine!

Artık şeker Bernâ, idarehane

ADAPTASY

HİK

ye postu sermişti. Tanrının günü, yazı getirsin, getirmesin, uğruyordu. Eh, biz de orada fazla kalmaktansa, kızcağızı alıp şöyle Boğaza, yahut Adalara doğru bir boy uzanmayı tercih ediyorduk.

Arasıra Bernâ getirdiği adapte hikâyelerden memnun olup olmadığımızı sorardı. Ben de:



(Yalçın Çetin)

...enzeriz: II

FIKRALARI

İŞ



Kocası aylardan beri işsizdi. Meyhane meyhane geziyordu. Bir akşam sevinçle eve geldi:

— Müjde karı, dedi, iş buldum, iş...

— Sahi mi?

— Sahi ya, dedi adam. Hem ayda iki yüz elli lira... Yarından itibaren gidip başlıyacaksın!

□

AYIP



Misafirliğe gitmişlerdi. Çocuk mütemadiyen öteye beriye parmağını sürüyordu. Annesi çıkıştı:

— Ayıp değil mi oğlum? Ne diye eşyaya elini sürüyorsun?

— Zararı yok anneciğim, dedi küçük. Eve gidince iyice yıkarım....

□

YÜZME DERSİ



İki kız arasında:

— Bizim komşunun oğlu bu yaz bana yüzme öğretecek!

— Kaç derste?

— Yirmi diyor...

— Yirmi mi? Hay hiyanet hay! Bana beş derste öğretti idi!.

□

ALÂMET



O gün, karısının yıldönümüydü: doğum günü yani. Ama kadıncağız bunu unutmuştu bile. Kocası, geç vakit elinde bir demet çiçekle kapıdan girince, kadın kızdı:

— Gene içmişsin galiba. Söyle bakayım, hangi şırfıntıya götürecektin bu çiçekleri de evde bulamadın ha?

□

ÖLÇÜ

Bir gazinonun barına yaslanmış, içiyordu. Biraz ilerisine çok güzel bir kadın geldi. Yalnızdı. Yaşlı adam,derhal elini cebine atıp cüzdanını çıkardı Bunun üzerine genç kadın tatlı tatlı güldü:

— Hiç de göründüğünüz gibi değilmişsiniz. Meğer ne kadar da gençmişsiniz siz!

□

YOKSA

Küçük Ahmet, komşunun kapısını çaldı:

— Teyze, dedi, Ali evde mi?

— Evde, n'olacak?

— Şayet karnesini size daha göstermediyse gelsin de oynıyalım mı azıcık?

— Neden memnun olmıyacak mışız? Elbet memnunuz... Siz devam edin... der, arkasından dudaklarına uzanırdım.

...N MERAKI

E...

Doğrusu cömertliğine cömerti kız. Ne zaman dudaklarına uzandımsa boş dönmedim. Fakat mühim bir kusuru vardı: hikâyelerinden bahsetme. Meselâ tam ağzını ağzıma almıştım, içim bayılmış, onun da hazdan gözleri süzülmüş.. değil mi? Kendini kurtardığı gibi «son hikâyesini nasıl bulduğumu» soradı. Küfür etmemek için kendimi zor tutardım. Bir kere bir göz atacak oldumdu, en son yazılarından birine. Aman ne iğrenç ne iptidai, ne aptal hikâyeydi o...

Nihayet bir gün dayanamadım:

— Baksana Bernâ, dedim. Sen şu hikâye adapte etmekten vazgeç artık..

— Neden kuzum? diye sordu.

— Neden olacak, onlar hep yazıla yazıla canı çıkmış şeyler. Biz seninle o hikâyeleri yaşıyalım, daha iyi Mutlaka bir şeyler yazmak istersen, sana enteresan makaleler vereyim, tercüme ediver...

— Tercüme mi edeyim? Ben o kadar lisan bilmem ki, nasıl tercüme ederim?

Birdenbire şaşırmışım.

— Lisan bilmez misin?

— Yooo...

— E, peki nedir o adapte hikâyeler?

Bernâ, berrak bir kahkaha attı:

— Hâlâ tanımadın mı ayol? Mecmua koleksiyonları taramaktan canım çıkıyor benim. Onlar hep senin eskiden yazdığın hikâyeler... Mecmualardan alıp alıp yazıyorum. Adapte bu demek değil mi kuzum?

Hikâyeci

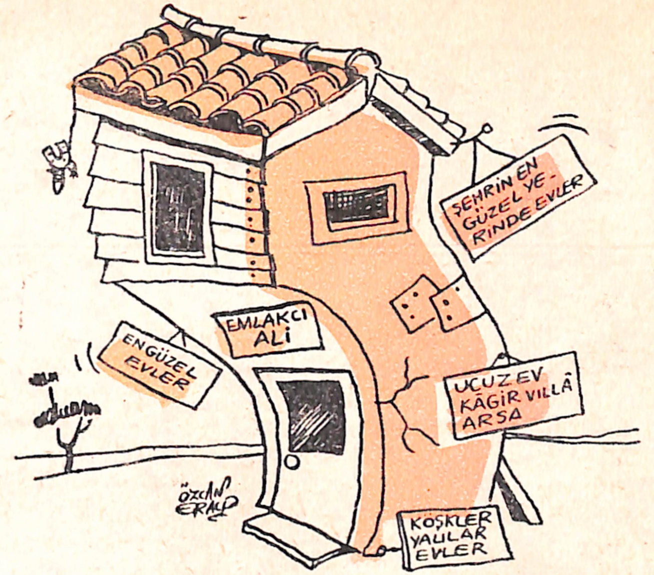


YAZISIZ!..

(İbrahim Ersaraç)

Mizah Hikâyeleri Antolojisi

★ Akbaba Mizah Yayınlarının birinci kitabı çıktı.
★ Kütüphanenize neşe katınız!
★ Her kitap 1 lira. Abonelere 6 kitap 5 lira.



YAZISIZ!.. (Özcan Özalp)

MİNİK HİKÂYE

Hazır Cevaplık

JALE Subaşı, doğrusu hem gençti, hem güzeldi, hem de azıcık şeydi. Anlarsınız işte, şey yani...

Ama onun kabahati değildi ki bu? Bir kere, İstanbul'un nekadar çapkın ve zengin erkeği varsa, hususî arabalarını onun geçeceği yerlerde bulundururlardı. Ne yapsındı kadıncağız? Hem sonra, evde sıkılırdı. Kocası büyük tüccardı çünkü. Büyük ve kendisinden de yirmi yaş kadar büyük bir tüccar.. Jale Subaşı, böylelikle, hiç tanımadığı adamları tanırdı sokakta. Ama kabahat onun değildi ki... Meselâ yağmur boşanıvermiş birdenbire. Güzel bir Buick, yahut Cadillac kaldırım kenarında gayet nazik bir ses:

— Buyurun hamfendi, ıslanacaksınız, sizi gideceğiniz yere bırakayım! derse ne yaparsınız yani?

Günün birinde şöyle bir şey oldu: Münir Faruk'lara davetliydiler. Gece daveti tabii... Karı-koca, kalktılar gittiler. Yenildi, içildi. Salonlarda kumara oturuldu. Jale'nin dehşetli içi sıkılıyordu. Hanideyse patlıyacaktı. Bitişikte boş bir kütüphane vardı. Oraya geçti. Kitap okuyacağından değil hani. Vakit geçirmek için. Aldı bir Akbaba koleksiyonu, karkatürleri seyretmeğe başladı. Lâkin daha iki dakika geçmemişti ki, birdenbire dudakları, iki ateşli dudağın arasında eziliverdi. Kuvvetli bir el omuzunu yakaladı, onu kanapeye uzattı. Ağzı hâlâ meşguldü. Nihayet bir fırsatını buldu Jale:

— Kimsiniz rica ederim? diye sordu.

— Hüsnü. Size tapıyorum Jale hanım...

— Aman buradan gidelim, şimdi kocam gelir...

— O kumar masasında...

Bu teminat üzerine Jale gevşedi.Yakışıklı ve zengin olduğu pek belli adamın kollarına bıraktı kendini ama, tam o anda, odanın öbür ışıkları da yanıverdi. Kocası! Kocası gürlüyordu:

— Hain kadın! Zaten ne zaman danberi şüpheleniyordum...

Jale mahmur mahmur kendini müdafaa etti:

— Günahıma giriyorsun ama şekerim... Beyefendiyi tanıyalı daha beş dakika bile olmadı!

— Şecâat —



Tarihî Kümbet

Yazan:

Takım taklavat ve tarihî hırdavat koruma Derneği dördüncü Başkanı Hasan Moruki

MAHALLEMİZİN ta ortalık yerinde, yıkık dökük, bir adam boyunda, üstü açık, dört duvarla çevrili bir kümbet vardır. Çeşmeye benzer, medrese hücresine benzer, ama hiç biri değildir. İşte mahallemizin derdi bu «ne idüğü belürsüz» moloz yığınıdır

Bu kümbet yüzünden sokağımıza araba, otomobil, kamyon işlemez. Bu kümbet yüzünden kaldırımlarımız tamir edilmez. Bu kümbet yüzünden havagazı gelmez, kanalizasyon yapılmaz. Bu kümbet yüzünden semtimize çöpçü uğramaz. Hep bu kümbet yüzünden...

İşi yok, aklı çok biri ön ayak olur, mahalleliden imzalar toplar, yılda iki üç kere dilekçeler veririz. Belediye Başkanına, Valiye, Bakanlara, Meclise, Demokrat Parti'ye, Halk Partisine, Şekerci Hacı Bekir'e, dansöz Nana'ya, tekel bayii Ali Efendi'ye, Diyanet İşleri Başkanına, Uzun Ömere, bildiğiniz, bilmediğiniz ne kadar resmî, hususî müessese, makam varsa, hepsine dilekçe vermişizdir.

Çok şükür. demokrasi çıktı da, dilekçelerimize cevap veriliyor. Eskiden cevap mevap hak getire.. Şimdi öyle değil... Seçimler yaklaştı mı, dört sene önce sunduğumuz dilekçelere hemen cevap verilir:

«Mahallenize yol da, kanalizasyon da yapılacak, havagazı da gelecek ama... Bunun için kümbetin yıkılması lâzım. Yirmi seneyi geçti, gelen cevaplar hep işte böyle. «Yıkın şu kümbeti» diyoruz. Yıkılamazmış. Çünkü bu kümbet tarihî bir kümbetmiş. «Tarihî eserleri Koruma Derneği», «Anıtları Onarma Kurumu», «Eskiciler Birliği» «Âsar-ı Atika İcât Cemiyeti» gibi bir sürü Kurul, Kurum, Dernek, Birlik, bizim mahallenin orta yerinde kan çıbanı gibi duran kümbetin yıkılmasına engel oluyor.

İşin anlaşılmaz tarafı, bundan yirmi sene önce, burada kümbet filân yoktu. Bu tarihî kümbet sonradan peyda oldu. Yalnız burada çoban köpeği büyüklüğünde iri bir taş vardı. Hiç kimse bu taşın tarihî olduğunu da bilmiyordu. Mahalleli ilk dilekçeyi verdikten on beş gün sonra, bu taşın etrafına molozlar yığıldı. Bir de boru takıldı.

— Nedir? Neyin nesidir?

Diye mahalleli birbirine sorarken, dilekçemize gelen cevaptan bunun ne olduğunu öğrendik:

Fatih Sultan Mehmed'in İstanbulun zaptında kullandığı topları çeken katırlar bu çeşmeden su içmişler. Böyle tarihî değeri olan çeşme yıkılamaz!...

Usanmadık, yılmadık, başka dilekçe verdik. Kümbet gittikçe büyüdü. Bu sefer kırık bir demir parmaklık ta ilâve edildi. Meğer bizim kümbet yalnız çeşme değil, daha da önemli imiş. Üçüncü Haçlı seferlerine katılan Macar Şövalyesi Huroş'un seyisi Kurovan'ı burada at tepmiş, ölmüş. Kümbet onun mezarıymış.

Biz, sokağımızın tamiri için dilekçe verdikçe, kümbetin tarihi hakkında yeni yeni şeyler keşfediliyordu. Bizans İmparatoru III. Maximilien Bocus'un mezarı... Padişah Deli İbrahim' in sebili...

Bizim tarihî kümbet hakkında gazetelere makaleler yazıldı. Konferanslar verildi.

Sokağımızdan geçilmiyor, çöpçü uğramıyor, havagazı gelmiyor, kanalizasyon yapılmıyor ama, hiç olmazsa böyle tarihî bir kümbetimiz var diye seviniyorduk.

Ne yazık ki, kendi hesabıma sevincim uzun sürmedi. Geçenlerde, Fen İşlerinde bir arkadaşı ziyarete gitmiştim. Konuşurken masasının üstündeki evrak dikkatimi çekti. Şöyle göz ucuyla okudum: «Tamiri istenen sokakta bir tarihî eser. âbide icadı için gereği yapılmak üzere «Eski eserler Uydurma Derneği» ne sunuldu...»

Arkadaşıma:

— Affedersin, bu nedir?

Diye sordum.

— Bir mahalle halkı imza toplayıp, sokağımız tamir edilsin, diye mazbata yapmışlar da!...

— Tamir edilecek mi?

— Yok canım, tahsisat yok... Para nerde?..

— Ne yapacaksınız?

Arkadaşım büyük bir dosya do labı gösterdi:

— Bu dolap, kırk senedir, sokaklarının tamirini isteyen halkın dilekçeleriyle doludur. Para yok, tahsisat yok, tamir edemiyoruz desek, olmaz... Onun için...

— Evet?...

— Onun için o sokakta hemen bir âbide, tarihî bir eser buluruz. Halkın tarihe saygısı olduğundan, tek o tarihî eser yıkılmasın, diye tamirden vazgeçer.

— Her yerde böyle tarihî eser bulunur mu?

— İstanbulun her taşı tarih... Olmasa bile icâd ederiz. Hiç düşünmedin mi? Son yıllarda neden türbeler, evliyalar, kabirler çoğaldı?...

— Peki ara sıra tamir edilen sokaklar da var...

— Efendim, para olunca, tarihi marihi kim dinler basarız kazmayı... Yeter ki para olsun...

O zaman bizim mahalledeki tarihî kümbetin esrarını çözdüm. Meseleyi arkadaşıma anlattım:

— Hiç olmazsa, şu bizim sokağı tamir ettirin! dedim.

Arkadaşım, bizim sokağın dosyasını karıştırdı:

— Maalesef!

Dedi.

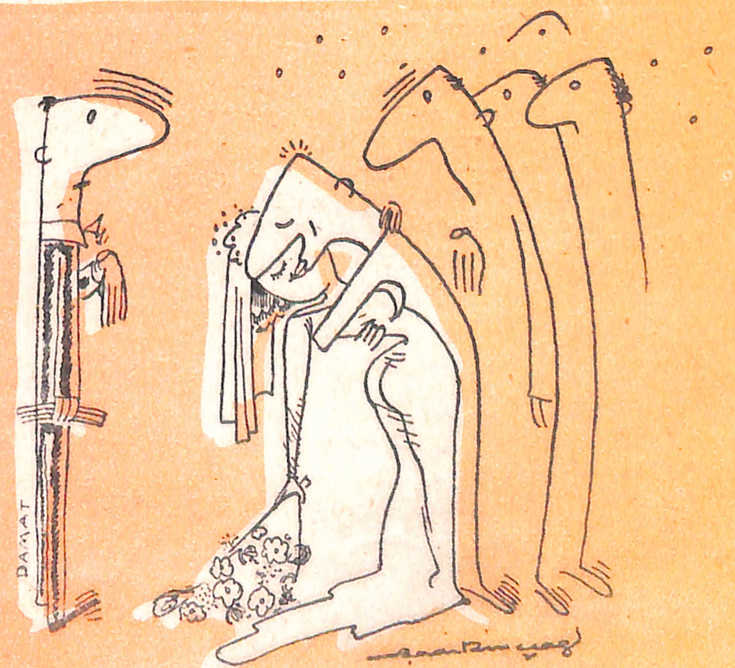
— Neden?

— Çünkü, sizin sokakta icad ettiğimiz kümbeti, elli senedir o kadar tarihî bir hale getirmişiz ki, eğer onu yıkmağa kalkarsak, bütün İstanbul, bütün tarihçiler ayaklanır.

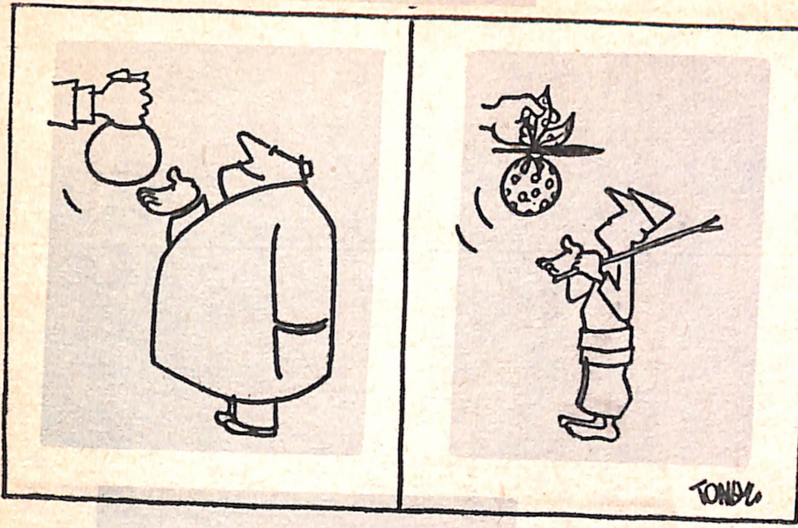


Suriyenin arkasında Rusya varmış!..

(Nehar Tüblek)



Nikâhtan sonra: Tebrikler!.. (Şadi Dinççağ)



YOLLUKI..

(Tonguç)





Evdeki pazar.............. Çarşıya uymazl..

(İrfan Ulaş)

Âdet yerini buldu...

Kardeşim.

Başıma bir hal geldi. Bunları sana mektupta yazmak istemedim ama, bu iş için de ta Ankaradan kalkıp İstanbula gelmeği göze alamadım. Zaten bu çıkmazdan kurtulmak için İstanbula gelmeğe vaktim de yok ya.. Düşündüm, taşındım, sen altı defa evlendiğin için, bu işi danışacak en uygun arkadaş seni buldum. Ama ne olursun, bu sırrımı kimseye açıp ta, beni ele güne rezil etme. Zaten bütün Ankarada rezil oldum.

Biliyorsun, bir ay önce evlendim. Ama yalnız evlenme memurunun karşısında evlendim. Karımla karşı karşıya kalınca nedense bir türlü evlenemiyorum. Bana bir hâl oldu. Karımı, evlenmeden bir sene önceden tanırım. Ayni şirkette memuruz. Evlenmeğe karar verdik. Sözüm ona bir sene seviştik. Ama ne bir sinema locasına götürebildim, ne de İstanbula geldiğimizde, bir plâjda aile kabinesine sokabildim. Karım eski terbiye görmüş olduğu için «ille de zifaf gecesi...» diye tutturdu. Biliyorum, bu işler birdenbire olmaz, önceden tenhalarda, menhalarda ekzersiz yapmak lâzımdır. Ne dedimse anlatamadım birader. . Çaresiz boynumu büktüm. imtihan gününü bekledim. İmtihan diyorum, evet imtihan... Ama ben bu imtihandan yüzümün akıyla çıkamadım.

Nikâhımız kıyıldı, düğünümüz oldu. Tıpkı eski geleneğe göre gerdeğe girdik. Odada karımla baş başa kalınca, vazifemi yapmak için kendimi şöyle bir toparlarken, kapının dışından fısıltılar, ayak sesleri duydum. Karıma:

— Ne oluyor? Ne var?

Diye sordum O gayet kayıtsız:

— Hiiç!... dedi, annemle, halam, teyzelerimdir. Belki komşumuz Fitnat teyze de gelmiştir. Elinde büyüdüm...

Şaşırıp kalmıştım

— Neye kapıda duruyorlar?

Diye sordum.

— Âdettir. dedi, sabaha kadar heyecanla beklerler. Sabahleyin biz kalkınca, yatağı toplayacaklar, sonra gidip babama haber verecekler. Sen de gidip, babamın elini öpeceksin...

— Bu törene ne lüzum var?

— Hiç öyle şey olur mu? Annem babam mürüvvetimi görecek. Kızımızı yirmi beş sene koruduk, diye övünecekler...

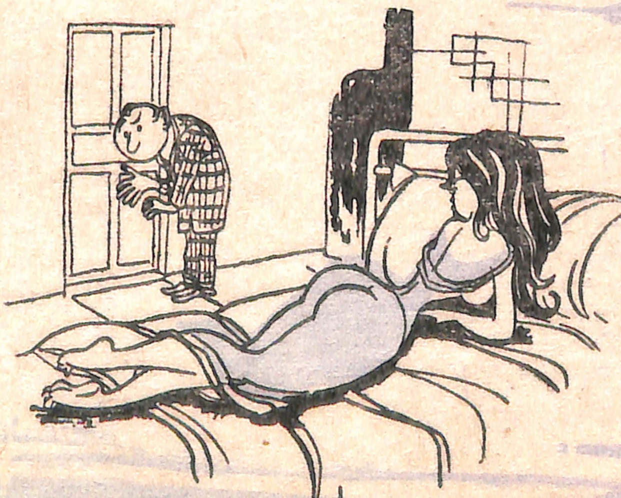
Sen artık benim hâlimi düşün... Kapının arkasında, milmeyyizlerin fısıltıları gelirken ne yapabilirdim? Elim ayağım sapır sapır titremeğe başladı. Heyecandan hiç bir yerim tutmaz oldu. Tam tutukluk yapmıştım. Bütün iyi niyetimle uğraştım, çırpındım... Güneş doğunca, kapıda merakla bekleşen kadınların üzerime dikilen gözleri arasında sokağa fırladım. Karanlık basınca kimseye görünmeden yatak odamıza süzüldüm. Ama ne yapsam nâfile... Bir aydır bu böyle... Evde beni kimse adam yerine koymuyor. Kayın peder:

— Bu ne biçim damat, hâlâ gelip elimi öpmedi, diyormuş.

Kaynanam yüzüme karşı:

— Damat!... Kızımın mürüvvetini göstermedin bana, diyor.

Evde değil, dairede de kredim düştü. Yalnız erkek arkadaşlar değil, daktilolar, kâtip kızlar bile, bana bakıp bakıp fısıldaşıyor, gülüşüyorlar. Sokakta tanıdığım, tanımadığım herkes birbirine beni gösterip bıyık altından gülüyor. Ne yapacağımı şaşırdım, büsbütün cesaretim kırılıyor. Karıma, bir hiyle yapıp yüzümüzün akıyla kurtulalım, dedim, razı olmadı. Sonunda sana danışmağa karar verdim. Sen altı defa evlendiğine göre, ne de olsa tecrübelisindir. Aman kardeşim, kaynanama kızının mürüvvetini nasıl göstereyim? Bana bir akıl ver. Acele cevabını beklerim. Selâmlar...



II

Sevgili kardeşim,

Allah senden razı olsun... Dediklerini harfi harfine yaptım. Gerçekten dediğin gibi, insan nasıl alışırsa öyle gidiyor. Geçen gece karımı zorla bir sinemaya götürdüm. Sıkı bir aşk filmi oynuyordu. Locaya girdik. Filmin daha yarısına gelmeden, biz locada yerli film çevirmeğe başladık. Çok şükür eski tecrübemle başarı kazandım. Münasebetsiz bir sırada loca kapısı açıldı. Vaziyet oldukça uygunsuzdu, mahkemelere, gazetelere düştük ama, artık böyle şeylere aldırdığım yok. Locadan çıkar çıkmaz, kayınpederin elini öptüm. Sırtımı sıvazladı. Memnunluğuna son yok. Kaynanam da, nihayet kızının mürüvvetini gördü. Evde birden itibarım arttı. Şimdi kaynanamla kayın peder her gece bir sinema locasına gidiyorlar. Hattâ geçen gece, onlar da yarı uygunsuz vaziyette az kalsın yakalanıyorlarmış.

Çalıştığım şirkette hâlâ benimle alay eden daktilolar olursa, mürüvvetlerini göstermek için onları da sinemaya götürüyorum. Kardeşim, bu eski nesil, bizim hâlimizden anlamıyor.

Şimdi ben «yeni evlilere öğütler» adında seksoloji üstüne ilmi bir eser hazırlamakla meşgulüm. Başarımı sana borçluyum. Gözlerinden öper, selâmlar ederim kardeşim.

Bekârlık Sultanlıktır

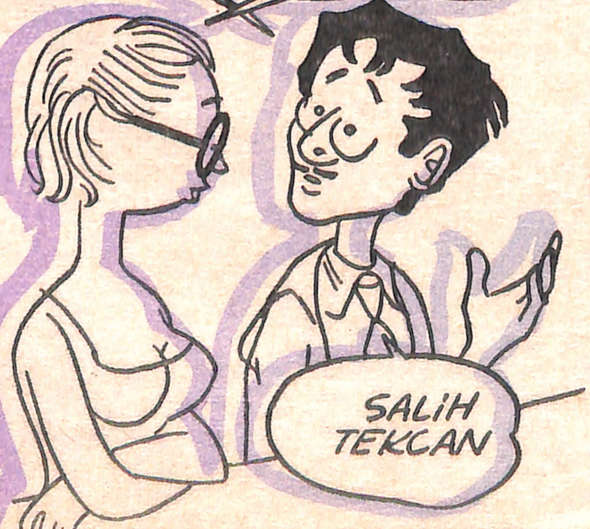
ANLATAN : SALİH TERCAN
ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN













(Devamı var)

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Cürmümeşhut

— Utanmaz herif...

— Edepsiz karı...

— Rezil, kepaze...

— Hain, yılan...

Zangoçyan ile karısı Madam Arşaluiz, iki üç sene birbirleri-ne haftada bir muhakkak bu şe-kilde iltifatlar ederlerdi. Madam Arşaluize, bu dırıltılar, gürültü-ler vız geliyordu. Fakat Zangoç-yan, bu hayattan bıkmıştı. Ba-zan bütün sükûnetini, nezaketi-ni takınarak karısını karşısına alıyor, ona bir rezalet çıkarma-dan ayrılmağı teklif ediyordu. Fakat Arşaluiz bir türlü bunu kabul etmiyordu.

Zangoçyan, günlerce kafa yor du, düşündü, taşındı... Bu işe bir çare buldu. Artık, karısının is-teyip istememes'ne bakmıyacak, talâkı bir emri vâki haline geti-recekti. Vicdanı muazzep değil-di. Çünkü Arşaluize bin bir su-reti hal göstermiş, o hiç birine razı olmamıştı.

Zangoçyan, bir gün karısına, üç dört gün kalmak üzere Ro-manyaya gideceğ'ni söyledi. Ar-şaluiz, her zamanki somurtkan-lığı ile başını salladı.

— Pekâlâ... dedi...

Kocasının bavuluna elini bile sürmedi. Zavallı adam, çamaşır-larını, çoraplarını hep kendi yer leşt'rdi. Sonra evden çıktı, hiç bir iş görmeden vaktini büyük bir heyecan içinde geçirdi.

Akşam üstü Galataya uğradı. Orada çapkınlardan birini bul-du, ona, lâz'm gelen talimatla beraber evinin anahtarını da ver di. Karısı uyuduktan sonra ka-pıyı usulcacık açıp girmesini tenbih etti.

Külhanbeyi sordu:

— Sonrası mı, ben gelinceye kadar orada bekliyeceks'n... Ce-ketini çıkarır, ayakkaplarını da eline alırsan hiç fena olmaz... Haydi, düşünme... Havadan beş papel kazanacaksın...

Zangoçyan, oradan doğru Pan galtıdaki kıraathaneye gitti. Ar-kadaşlarından Oseple Yavruya-nı buldu.

— Ka... Bana bakın, dedi, ba-na bir iyil'k edeceksiniz: Ka-rımdan nasıl yaka silktiğ'mi bi-loorsunuz. Ayrılmaa bir türlü razı olmoor.. E artık hıp deyi gırtlağ'ma dayandı. Ama, siz di-yeceksiniz ki, namus meselesi bu... Böyle olur!.

İkisi b'rden hayretle gözleri-ni açarak sordular:

— Ka... Anlat bakalım. Ne-

— Karımı cürmümeşhut ha-linde yakalayıp bırakacağım... Siz de şahitlik edeceksiniz.

Osep atıldı:

— Kendini ne yerine koydu-ğunun farkındasın?

— Ne demek istediğini anloo-rum. Fakat vicdanım paktır. Çünkü karımın yanında yakala-yacağım adamı, Galatadaki mey hanelerden birinden para ile ben tedarik etmişim...

Üçü birden kalktılar, Kurtu-luşun karanlık sokaklarından birine doğru yürüdüler.

Zangoçyan, memnuniyetinden gevrek gevrek kahkahalar fır-latıyor:

— Kim bilir Arşaluiz bana ne kadar tutulacak .. Ama... Oh ol sun... Benim ona dökmediğim dil kalmıştı? diyordu.

Üç gölge Zangoçyanın evine yaklaşırken birden durdular. Kapının önünde üstü başı yırtık pırtık, yüzü gözü çürük tırmık içide bir adam inliyerek yatı-yordu.

Zangoçyan ayağiyle dürttü. Adam başını kaldırdı. Hayret! Galatadan gönderdiği çapkın!...

— Hayrola, diye sordu, ben sana ne tenbih etmiş'm, zo!...

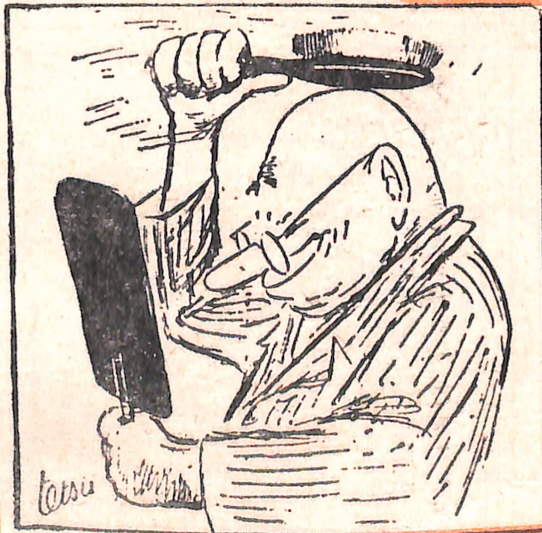
Külhanbeyi, güç halle belini doğrulttu:

— Allah belânı versin, dedi, sana ne fenalık etmiştim de ba-şıma bu cezayı sardın? Daha ka-pıyı açar açmaz, karının kolları arasından fırlayan tığ gibi bir delikanlı, beyni bâlâm budur, diye yumruğu indi, sersemlet-tikten sonra da adamakıllı ıslat-tı, kapıdan fırlattı... Kendin git de ne halin varsa gör!

TAVUS



Erkek — Ada çamlarını kurtlardan tamamiyle kurtarmışlar...
Kız — İnanmam... Mevsimi gelince kim bilir ne kurtlar çıkar yine!



Yazısız!..

(Fransız)



— Rica ederim, horlamayı kesin, uyuyan diğer müşterilerimizi uyandıracaksınız!..

(Fransız)



Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan: İllâllah Şerrinden



— Şurada masada tek başına oturan bir kadın var. Aman ne kibar şey... Bir aile kadını sanki. Dışarıda görsem, hanımefendi zannederim, hiç bar kadınına benzemiyor.

— Bar kadını ile hanımefendilerin ne farkı var güzelim... O meşhur kesici Alis'dir.

— Kesici Alis mi? Ne demek a?..

— Bara gelen bir adam onun eline düştü mü, yandı. Birisini gözüne kestirdi mi, elinden kurtulmasına imkân yoktur. Sanatkâr karıdır, ne yapar eder, herifi saatını, kalemini rehin bıraktırıncaya kadar yolar.

— Aman beni şununla tanıştırın, ne olursunuz..

Meşhur kesici Alis iki masa ilerimizde idi. Hayri bey:

— Aliis!..

Diye seslendi. Kadın, İngiliz sarayına mensup bir prenses edasiyle ağır ağır başını çevirdi. Hayri beyi görünce ayağa kalktı. Divan şairlerinin serv-i revan dedikleri o ince uzun endamı ile, saline saline yanımıza geldi. Hayrı beye:

— Sen misin ulan?

Deyince şaşırdım, kaldım.

Hayri bey ayağa kalktı. Kesici Alis'in elini öptü. Alis beni sordu:

— Bu güzeli hiç görmedim, kim bu hanım?

Ben hemen kendimi tanıttım·

— Bayramiye!.

İsmime güldü.

— Nerede çalışıyorsunuz, hangi barda?

Diye sordu.

— Çalışmıyorum, dedim.

Hayri beye döndü:

— Bu akşam müşteri çok, ne diye beni çağırdın? Şurada bir aval var, herif bir sattır gözümün içine bakıyor. Kazı yolacaktım.

Hayri bey:

— Emret güzelim... Sana şampanya açtırayım istersen! dedi.

— Açtır ulan!..

— Garson!..

— Buyurun Hayri bey...

— Şampanya!..

Pattt, diye köpüklü şarap şişesinin tapası açıldı. Akşamdanberi karmakarışık şeyler içtiğimiz için başım dönmeğe başladı. Bardaklarımızı şerefe kaldırdık. Tam o sıradan yeni gelen kalantor adam Hayri beye selâm verdi. Haydi bey:

— Aman Bayramiye hanım, çok affınızı rica ederim, bunlar Anadolu işletmecileri, bunlarla iş yapmalıyım. Bana beş dakika müsaade, dedi.

— Estağfurullah, dedim.

Ben zaten şu kesici Alis ile baş başa kalıp konuşmak istiyordum.

Hayri bey gidince, Alis:

— Güzelim, Hayri beyle beraber mi oturuyorsun?

Diye sordu.

— Hayır, dedim, yalnız oturuyorum. Hayri beyi daha yeni tanıdım...

— Anlaşıldı... Mektebe düşmüşsün...

— Ne mektebi?

— Seni film yıldızı yapacağım diye tavladı değil mi? Haydi haydi sıkılma... Biz biliriz bu yolları... Bunlar Beyoğlunda üç dört kişidir. Barlara, randevu evlerine, (......) ne düşen kızların dörtte üçü bunların elinden geçer. Mektep gibi yetiştirirler. İstanbulun kenar mahallelerinden... Yani affedersin, ben biraz açık konuşurum da... Kızları, kocalı kadınları ayartır. Doğru söyle, yoksa balta n taşa mı vuruyorum?..

— Yooo... Ne münasebet!.. Dedim ya, kendisini yeni tanıdım.

— İş mi istedin?..

Kesici Alis'ten bir şeyler öğrenmek istediğim için:

— Evet... dedim. Ne yaparsın kardeş...

Alis elimi tuttu:

— Dinle ben,, dedi, bu heriflere güven olmaz. Bunlar adama âşık numarası oynarlar. Sonra, insanın posasını çıkardıktan sonra bırakırlar. Bak yavrucuğum, tam on dokuz senedir bar hayatındayım... Ben nelerini gördüm. Madem bu yola düştük, nasıl olsa yerin burası... İyisi mi, şimdiden aklını başına topla...

— Ne yapayım?

— Gel buraya... Sana bu barda iş bulayım...

— Çok teşekkür ederim..

— Estağfurullah...

— Ama, Hayri bey duymasın..

— Pekâlâ... Ama duysa ne çıkar gülüm... Boş ver bu heriflerl... Yoksa âşık falan mısın?

— Yoo...

— Sen bana, yarın gel...

— Nereye?

— Evime... Yaz adresimi: Tarlabaşı, Salkımsaçak sokak, numara 5... En üst kattayım. Ama akşam üzeri gel.. olur mu?

— Olur...

O sırada Hayri bey de, tavlamak için konuştuğu Anadolu işletmecilerinin yanından kalkmış, masamıza gelmişti. Alis:

— Bana müsaade..

Dedi. Hayri bey:

— Şampanyayı açtırdın... Bir dans bile etmedik, dedi.

Alis ile Hayri bey çok senli benli konuşuyorlardı. Alis ona, masa altından eliyle kaba bir işaret yaptı:

— Avcunu yala!..

Dedi. Gözünü kırptı. Boş bir masaya gitti. Gözümle onu takip ediyordum. Masasında beş on dakika oturdu. Bir adam önüne gelip kuyruk sokumundan kırk beş derece yere eğilerek reverans yaptı. Kılığından, kıyafetinden, Sirkeci otellerinden biride şalvarını çıkarıp, hazır elbiselerini giymiş bir Hacıağa olduğu belliydi. Alis adamla dansederken, onları gören, birbirlerine tutkun âşık sanırdı. Alis ile adam birbirlerine yapışmışlar, adam Alisin kulağına bir şeyler fısıldıyor, Alis de bir genç kız utangaçlığiyle kırıtıyordu.

Bu, danstan başka her şeye benziyordu. Adamın dönüşü, hareketleri, kadını kavrayışı, hani çingenelerin:

— Hadi koca oğlan, eskiden karılar hamamda nasıl yıkanırdı?

Diye ayı oynatması vardır ya, tıpkı ona benziyordu. Pistte bir iki defa ancak dönebildiler, sonra herhalde Alisin ayağına falan basmış olacak ki, Alis herifi elinden tuttuğu gibi masaya çekti. Garson da başlarına dikildi.

— Ne emredersiniz?

Alis:

— Bâl!..

Dedi.

Hayri bey bana:

— Dansedelim mi?

Diye sordu.

— Hayır, dedim, okadar yorgunum ki...

Hayri beyin, bunu bana nezaket diye sorduğunu anladım. Halinden beni atlatıp işletmecilerle geceyi geçirmek istediğini anlıyordum. Ben de ondan kurtulmak istediğim için:

(Devamı var)





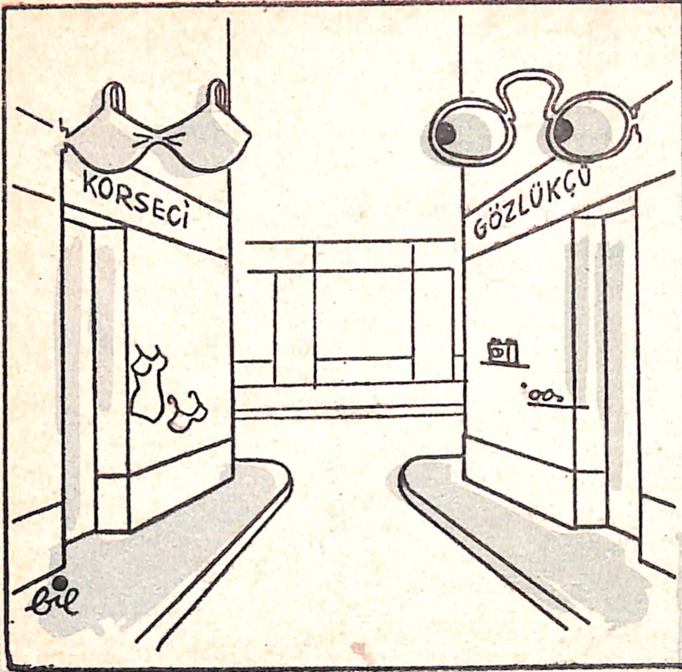
... kininli GRİPİN baş ağrıları ile kullanılır. GRİPİN, baş, diş, adale, sinir, lumbago ağrılarını teskin eder, romatizma ve siyatik tedavisinde faydalıdır.

KİNİNLİ GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Gripin mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

Süratle hazmolur ve derhal tesirini gösterir.

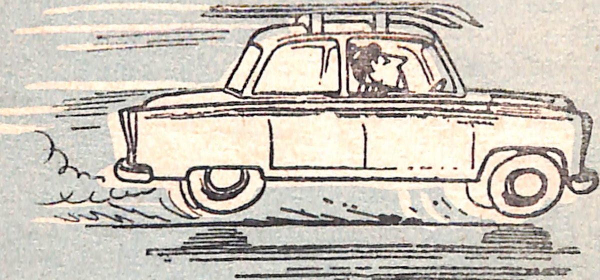


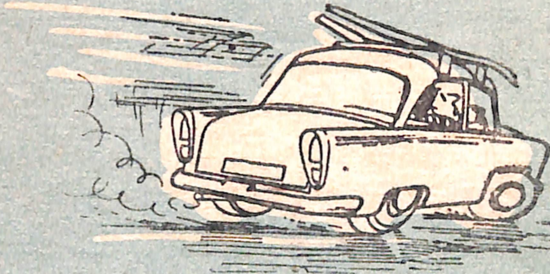
YAZISIZI.. (Fransız)

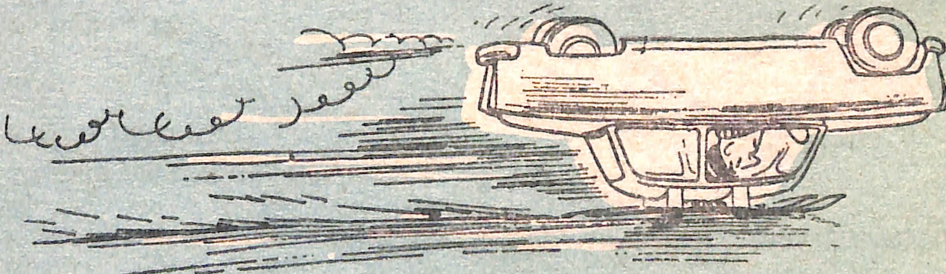
YAZISIZI.. (Amerikan)

DÜNYA
KARİKATÜRLERİ





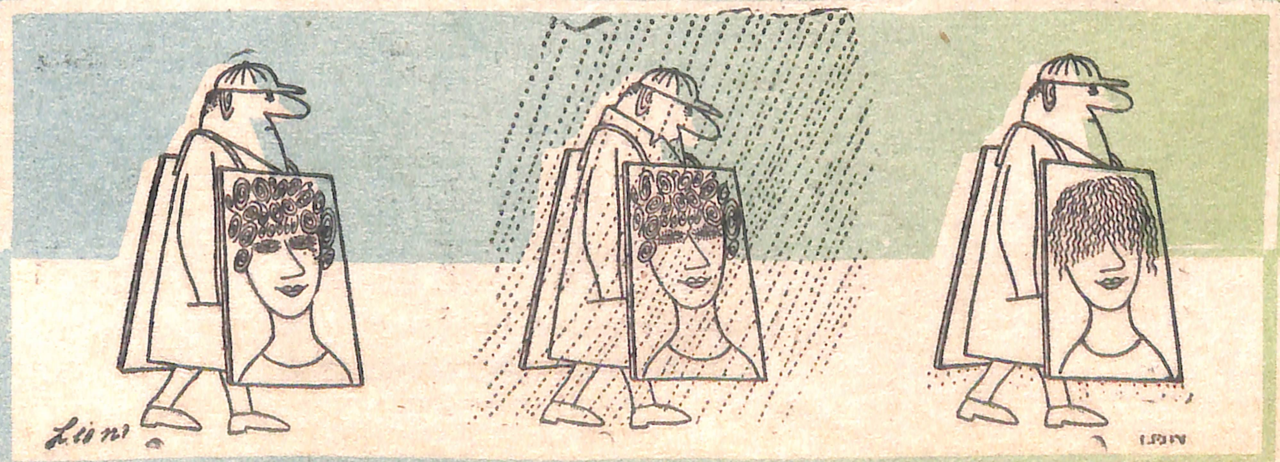




YAZISIZI.. (Fransız)



YAZISIZI.. (İngiliz)



YAZISIZI.. (Fransız)

Her 250 kişiden bir kişiye hayatı boyunca devamlı **aylık irat** veya **iş sermayesi** kazandıran yenilik

İRATLI

küçük

CARİ HESAPLAR

Şahsınız, aileniz ve çocuklarınız için bir an evvel bir **İRATLI KÜÇÜK CARİ HESAP AÇTIRINIZ...** İstikbale güvenle bakınız.

Türkiye İŞ Bankası, 1 Ocak 1955 ten itibaren "**İRATLI KÜÇÜK CARİ HESAPLAR**„ namı altında tasarruf **mevzuunda** cazip bir yenilik ihdas etmiştir. İratlı **hesaplar**, aylık yatırımlara göre 4 guruba ayrılmıştır. **Hesap sahibi** 25 - 50 - 75 veya 100 lira aylık yatırımlı **guruplardan** birini seçer ve o gurubun aylık yatırımını 5 SENE MÜDDETLE ve çekilmemek üzere **her ay** muntazaman yatırır.

İKRAMİYELER...

İratlı Küçük Cari Hesap mudilerinden kur'a neticesi her 250 kişiden 1 kişiye girdiği gurubun aylık iradı bağlanır veya arzu ettiği takdirde bu gelir karşılığı sermaye, keşide tarihinde peşin olarak kendisine ödenir.

5 sene müddetle her ay yatırılacak meblağ	Hayat boyunca bağlanacak Aylık irat	Peşin olarak Aylık irat yerine ödenecek iş sermayesi
TL. 25	TL. 150	TL. 15.000
TL. 50	TL. 300	TL. 30.000
TL. 75	TL. 450	TL. 40.000
TL. 100	TL. 600	TL. 50.000

Meselâ, 5 sene müddetle ayda 25 lira yatıran 250 kişiden kazanan 1 kişiye, ayda 150 lira irat bağlanır veya arzusu üzerine peşin olarak 15.000 lira verilir.

KEŞİDE TARİHİ:

İlk keşide 26 Ağustos 1960 tarihinde yapılacaktır ve her sene 26 Ağustos tarihinde tekrar edilecektir.

AYLIK İRAT NE ZAMAN ÖDENMİYE BAŞLANIR:

Keşide tarihinde yaşları:

a) 60 dan yukarı olanların iratları, hemen keşide tarihini takip eden ilk ayın başından itibaren ödenir.

b) 50 den yukarı olanların aylık iratları, 60 yaşına bastıkları tarihi takip eden ilk 26 Ağustostan itibaren ödenir.

c) 30 ilâ 50 arasında olanların aylık iratları keşide tarihinden 10 sene sonra gelecek ilk 26 Ağustostan sonra ödenir

d) 30 dan aşağı olanların aylık iratları ise, diğerlerinden % 20 fazlasiyle ve 40 yaşına bastıkları tarihi takip eden ilk 26 Ağustostan itibaren ödenir

Ancak yukarıda yazılı müddetleri beklemek istemiyenler kendi guruplarının muadili sermayeyi **peşin olarak derhal alabilirler**

Ayrıca, İratlı Hesap Sahipleri:

a) Türkiye İş Bankasının bütün keşidelerine iştirak ederler

b) % 2.5 faiz alırlar

İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında tamamlayıcı izahatı havi broşürlerimiz İş Bankasının bütün Şube, Ajans ve Bürolarına dağıtılmıştır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-108

Akbaba
siyasî mizah gazetesi



— Teşekkür ederim. Beni beyaz perdeye elbiseyle çıkaran ilk rejisör sizsiniz!
— İtalyan karikatürü —